

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie
PERSCOMMUNIQUÉ nr. 112/17
Luxemburg, 25 oktober 2017

Arrest in zaak C-106/16
Polbud – Wykonawstwo sp. z o.o.

De lidstaten mogen geen liquidatieverplichting opleggen aan vennootschappen die hun statutaire zetel naar een andere lidstaat willen verplaatsen

De verplaatsing van de statutaire zetel van een dergelijke vennootschap zonder verplaatsing van haar werkelijke zetel valt onder de door het Unierecht beschermde vrijheid van vestiging

Polbud is een in Polen gevestigde vennootschap. Bij besluit van 2011 heeft de buitengewone algemene vergadering van de aandeelhouders van die vennootschap beslist om haar zetel naar Luxemburg te verplaatsen. Uit dat besluit blijkt niet dat de plaats van leiding van Polbud en de plaats waar haar economische activiteit werkelijk wordt uitgeoefend, ook naar Luxemburg zijn verplaatst.

Op grond van dat besluit is de inleiding van de liquidatieprocedure in het Poolse handelsregister ingeschreven en is de vereffenaar aangesteld.

In 2013 is de zetel van Polbud naar Luxemburg verplaatst. Polbud is toen „Consoil Geotechnik Sàrl” geworden, een vennootschap naar Luxemburgs recht. Polbud heeft bovendien bij de Poolse registerrechter een verzoek om schrapping uit het Poolse handelsregister ingediend. De registerrechter heeft het verzoek om schrapping afgewezen.

Polbud heeft tegen die beslissing beroep ingesteld. De Sąd Najwyższy (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Polen), waarbij cassatieberoep is ingesteld, wenst om te beginnen van het Hof van Justitie te vernemen of de vrijheid van vestiging van toepassing is op de verplaatsing van alleen de statutaire zetel van een naar het recht van een lidstaat opgerichte vennootschap naar het grondgebied van een andere lidstaat, wanneer die vennootschap wordt omgezet in een vennootschap naar het recht van die andere lidstaat zonder verplaatsing van de werkelijke zetel van die vennootschap. Verder vraagt de Sąd Najwyższy of de Poolse regeling die de schrapping uit het handelsregister afhankelijk stelt van de ontbinding van de vennootschap na een liquidatieprocedure, verenigbaar is met de vrijheid van vestiging.

In zijn arrest van vandaag onderstreept het Hof in de eerste plaats dat het Unierecht de vrijheid van vestiging toekent aan alle vennootschappen die in overeenstemming met de wetgeving van een lidstaat zijn opgericht en die hun statutaire zetel, hun hoofdbestuur of hun hoofdvestiging binnen de Unie hebben. Die vrijheid omvat met name het recht voor dergelijke vennootschappen om zich om te zetten in een vennootschap naar het recht van een andere lidstaat.

In de onderhavige zaak kent de vrijheid van vestiging Polbud dus het recht toe zich om te zetten in een vennootschap naar Luxemburgs recht, voor zover is voldaan aan de in het Luxemburgse recht gestelde oprichtingsvoorwaarden, in het bijzonder aan het criterium dat door Luxemburg is gekozen voor de aanknoping van een vennootschap met zijn nationale rechtsorde.

Voorts is het Hof van oordeel dat een situatie waarin een overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat opgerichte vennootschap zich wenst om te zetten in een vennootschap naar het recht van een andere lidstaat, dit met inachtneming van het criterium van de tweede lidstaat voor de aanknoping van een vennootschap met zijn nationale rechtsorde, onder de vrijheid van vestiging valt, ook al ontplooit die vennootschap haar voornaamste, zo niet al haar economische activiteiten in de eerste lidstaat. In dat verband herinnert het Hof eraan dat de vestiging van de (statutaire of

werkelijke) zetel van een vennootschap overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat met het doel voor een gunstigere wetgeving in aanmerking te komen, op zich geen misbruik oplevert. Hieruit volgt dat de beslissing om enkel de statutaire zetel van Polbud naar Luxemburg te verplaatsen, zonder haar werkelijke zetel te verplaatsen, op zich niet als gevolg kan hebben dat die verplaatsing niet onder de vrijheid van vestiging valt.

Het Hof merkt in de tweede plaats op dat een Poolse vennootschap, zoals Polbud, weliswaar in beginsel haar statutaire zetel naar een andere lidstaat dan Polen kan verplaatsen zonder haar rechtspersoonlijkheid te verliezen, maar dat zij naar Pools recht haar schrapping uit het Poolse handelsregister slechts kan verkrijgen indien zij is geliquideerd. In dat verband merkt het Hof op dat in het Poolse recht de liquidatie de volgende verrichtingen omvat: de beëindiging van de lopende zaken, de inning van de schuldvorderingen van de vennootschap, de nakoming van de verplichtingen en de realisatie van de activa van de vennootschap, de uitbetaling van de schuldeisers van de vennootschap of het stellen van zekerheden ten behoeve van die schuldeisers, de indiening van een financieel verslag over deze handelingen en de aanwijzing van een bewaarder van de boeken en bescheiden van de vennootschap in liquidatie. Het Hof is van oordeel dat de Poolse regeling, door de liquidatie van de vennootschap te vereisen, de grensoverschrijdende omzetting van een vennootschap kan belemmeren of zelfs beletten. **Die regeling vormt dus een beperking van de vrijheid van vestiging.**

Een dergelijke beperking is in beginsel slechts toelaatbaar wanneer zij gerechtvaardigd is door dwingende redenen van algemeen belang, zoals de bescherming van de schuldeisers, de minderheidsaandeelhouders en de werknemers. De Poolse regeling voorziet echter op algemene wijze in een verplichting tot liquidatie, zonder dat rekening wordt gehouden met het werkelijke risico op schending van die belangen en zonder dat kan worden gekozen voor minder beperkende maatregelen die deze belangen kunnen beschermen. Volgens het Hof gaat een dergelijke verplichting verder dan nodig is om de doelstelling van bescherming van de voornoemde belangen te verwezenlijken.

Wat ten slotte het argument van de Poolse regering betreft dat deze regeling door de bestrijding van misbruik is gerechtvaardigd, stelt het Hof vast dat de algemene verplichting om een liquidatieprocedure in te stellen neerkomt op de vestiging van een algemeen vermoeden van misbruik, zodat een dergelijke regeling onevenredig is.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170